SLOANE ST. JAMES

Mielőtt egymásra találtunk

BEFORE WE CAME

SLOANE ST. JAMES

Mielőtt egymásra találtunk

BEFORE WE CAME

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Sloane St. James:
Before We Came – Lakes Hockey Book 1
First published independently in 2023

Fordította
Szoboszlay Anna

Szerkesztette
Kósa Éva

Borítóterv
Sloane St. James

ISBN 978-963-636-970-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Sloane St. James 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Szoboszlay Anna 2026

Before We Came lejátszási lista

Spotify playlist:
https://open.spotify.com/playlist/0AjFfoywWKULzB1Aj-bQQw4?si=477b7e5004884c43

Ephemeral: *Old Leaves*
Call Me Karizma: *Fire Escape*
Labrinth: *Formula*
Derik Fein: *Running*
The Neighbourhood: *R.I.P. 2 My Youth*
Blake Rose: *Hotel Room*
Dylan Conrique: *Birthday Cake*
Cigarettes After Sex: *Don't Let Me Go*
M83: *Midnight City*
The Neighbourhood: *Let It Go*
Two Feet: *I Feel Like I'm Drowning*
Demi Lovato: *Ruin the Friendship*
Fifth Harmony: *Miss Movin' On*
Zella Day: *Hypnotic*
Illiterate Light: *Hellraiser*
Dermot Kennedy: *Power Over Me* (Acoustic)
One11Twenty: *Two Summers*
Shawn Mendes: *Treat You Better*
Selena Gomez & A$AP Rocky: *Good For You*
Allan Rayman & James Vincent McMorrow: *Pretty Bug*

The Vamps: *Somebody to You*
Nylo: *Sirens*
Jade LeMac: *Constellations*
Cigarettes After Sex: *Nothing's Gonna Hurt You Baby*
Flora Cash: *You're Somebody Else*
COIN: *Crash My Car*
Jaymes Young: *Feel Something*
ColdWards: *Say Something*
Conan Gray: *Memories*
Ber & Charlie Oriain: *Meant to Be*
Thousand Foot Krutch: *Take It Out On Me*
24kGoldn: *3, 2, 1*
You Me At Six: *Take on the World*
Taylor Swift: *Lover*
Jennifer Lopez: *Feel the Light*

A Minnesota Lakes játékosai

Balszélső támadók
9. Lee „Sully” Sullivan (C)
16. Jake „Jonesy” Jones
89. Matthew Laasko
77. Teddy Leighton

Centerek
46. Camden „Banksy” Teller
71. Shepherd Wilder
28. Joey Broderick
64. Colby Imlach

Jobbszélső támadók
33. Barrett Conway (A)
18. Ryan Bishop
48. Brit O’Callahan
21. Reggie Daniels

Bal bekkek
5. Rhys Kucera
39. Dean Burmeister
20. Doug Elsworth

Jobb bekkek
14. Lonan Burke
52. Burt Paek
3. Cory Dopson

Kapusok
29. Sergey Kapucik
40. Tyler Strassburg

ELSŐ FEJEZET

Birdie

Fel kell kelnem. Próbálok valami olyanra gondolni, ami rávenne, hogy kinyissam a szemem, de semmi nem jut eszembe. Ha még egy kicsit fekve maradok, talán sikerül visszaaludnom. Vagy mégsem…

Nincs nekem ma valami fontos dolgom?

Ja, de, ma van Anyu temetése. Mégis miféle gyerek felejti el a saját anyja temetését? Nem lepődnék meg, ha Anyu így akarná még a sírból is az orrom alá dörgölni, mekkora csalódás voltam számára.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ő sem érdemelte ki „Az év anyukája" címet. Persze ez nem az ő hibája, hiszen ő nem a biológiai anyám, és soha nem alakult ki közöttünk afféle bizalmas anya-lánya kapcsolat. A vér szerinti szüleim még kis koromban lemondtak rólam, szóval már komoly tapasztalatom van abban, hogyan kell csalódást okozni.

Az örökbe fogadó anyámmal meglehetősen feszült volt a viszonyunk. Kezdetben irigyeltem más lányok meghitt kapcsolatát az anyjukkal, majd idővel a cinikus keserűség váltotta fel ezt

az érzést. Nekünk aztán nincs szükségünk erre a megjátszott közelségre! Ezeknek a csajoknak tényleg nincs jobb dolguk, mint napi szinten előadni a „Szeretlek, legyen szép napod!" nagyjelenetet?

Mintha csak tudná, hogy éppen rá gondolok, Anyu rideg hangja kúszik be a gondolataimba: „Mindenki másképp mutatja ki a szeretetét, Birdie."

Ez volt a mottója.

Ez volt a szokásos válasza, amikor látta rajtam, hogy azt szeretném, hogy megöleljen, vagy bármiféle gyengédséget mutasson irányomban, ha, mondjuk, festettem neki egy képet, vagy elestem a biciklivel. Nem tudhatom biztosan, de az a gyanúm, hogy már-már provokációnak vélte a szeretet iránti vágyamat.

Végül mégis kinyitom a szemem, és meglátom a gardróbszekrény fogantyújára akasztott fekete ruhát. Pár könnycsepp gördül le az arcomon, görcsbe rándul az üres gyomrom. Képtelen vagyok felfogni, hogy meghalt. Másodjára veszítek el egy anyát, és egyikőjüktől sem tudtam elbúcsúzni.

Kurva gáz ez a temetés, de ezért is csak magamat hibáztathatom, hiszen én szerveztem. Nem tudom eldönteni, hogy Anyu személyével van-e baj, vagy úgy általában a temetésekkel, mert még egyen sem voltam, és nem volt pénzem szakembert megbízni. Vajon hogyan lesz valakiből temetkezési vállalkozó? Erre később még rá kell gugliznom!

Miután Anyu meghalt, teljesen magamra maradtam. Először azt sem tudtam, kiket kellene felhívnom, úgyhogy fogtam a noteszét, és azokkal kezdtem, akiknek ugyanaz a vezetékne-

vük, mint nekünk: Fournier. Szerencsére az egyik unokahúga, Barbara – vagy Bonnie? Basszus, nem emlékszem! – megszánt, és azt mondta, majd ő értesíti a család többi tagját. Isten áldja Hogyishívják nénit!

A lelkész egész szép gyászbeszédet tartott *Juliet* Fournier-ről – kár, hogy anyámat Julianne-nek hívták. Úgy láttam, mindenki megrökönyödött, amikor kiejtette a száján a téves nevet, de tény és való, hogy egyébként kedves dolgokat mondott, bár felteszem, a beszéd nagyrészt sablonszöveg lehetett. Nem adtam neki túl sok támpontot a megírásához, mivel Anyu elég zárkózott volt, és nem igazán avatott be az életébe. Csak olyan alapdolgokat tudtam róla, hogy tanárként dolgozott, és remekül főzött.

Időnként elutazott látogatóba valakikhez, de én soha nem mehettem vele. Azt mondta, csak unatkoznék, és semmi izgalmasat nem találnék a kiruccanásokban. Mondjuk, amúgy is unatkoztam, de azt legalább élveztem, hogy enyém lehetett az egész lakás, amíg ő odavolt. Nem ismertem más gyerekeket, akik nyolcévesen egyedül maradhattak volna – valószínűleg azért, mert a szüleik törődtek velük.

Anyu templomba járt, naplót írt, és vásárolt. Sokat. Ez a nő úgy szórta a pénzt, mintha nem lenne holnap. Nem vertem nagy dobra, hogy jórészt a Teleshopból rendelt. Megesett, hogy a költekezése miatt nehéz anyagi helyzetbe kerültünk, de a nagy seggű angyalkafigurák jó hatással voltak a kedélyállapotára, így aztán nem tiltakoztam a tékozlás ellen.

A temetésen belefogtam egy rövid beszédbe, de megkönnyebbültem, amikor az egyik távoli rokon felállt, hogy átvegye a szót. Keserédes volt hallgatni, ahogy mások megemlékeznek róla. Felszabadult, vidám embernek írták le, de számomra az a nő, akiről beszéltek, idegen volt.

Készíthettem volna névtáblákat, és talán egy vendégkönyvet is kitehettem volna, amolyan családfakészítőnek, hogy megtudjam, honnan is kellene ismernem a jelenlévőket. Pár vendég Anyu barátnője, de nehéz őket megkülönböztetni a rokonoktól, amikor mindenki ugyanolyan színbe öltözött. Engem is Fournier-nek hívnak, de a vezetéknevemen kívül semmi közös nincs bennem ezekkel az emberekkel. Mindannyian ismerik Anyut, csakhogy ő ritkán mesélt a családjáról és a barátnőiről.

Bemegyek a fogadóterembe, felkapok egy papírpoharat, és teletöltöm kávéval. Nem igazán szoktam kávézni, de most jólesik, ahogy a forró ital átmelegíti a kezemet a templom nyomasztó hangulatú előcsarnokában. Az ósdi kőburkolat csak úgy árasztja magából a hideget. *Haza akarok menni.*

A terem a beszélgetés, a sztorizgatások halk morajától visszhangzik. Leülök az egyik üres, csipketerítővel borított asztalhoz. A kifakult, halványbarna foltokból látszik, hogy már sok temetésen használták ezt az abroszt. Az asztali futón karácsonyi minták, hóemberek és magyalágak sorakoznak. Érdekes választás így, szeptemberben. Ez lehet a *szép asztalnemű.*

Átpillantok a terem túlsó végébe, és rámosolygok a legjobb barátnőmre, Freya McCoyra. Én Mickynek hívom, mindketten előszeretettel használjuk a gyerekkori becenevünket. Ma Micky a támaszom – vagyis nemcsak ma, hanem mindennap. Vigyorogva szórakoztatja a vendégeket, történeteket mesél nekik Anyuról. A kulcsszó itt a „mesél", mivel igazából soha nem találkoztak, úgyhogy valószínűleg olyasmiket mond, hogy Anyu találta fel a szelfibotot, vagy víz alatti kosárfonó volt. Imádom Mickyt! Még a vancouveri vendéglátóipari főiskola kollégiumában ismerkedtünk meg, és azóta elválaszthatatlanok vagyunk.

Amióta az eszemet tudom, Vancouver az otthonom, másra nem emlékszem. Próbáltam kiszedni Anyuból, hol születtem, de nem volt hajlandó megmondani. Szerintem attól félt, hogy megkeresem a biológiai szüleimet, és elhagyom őt. Ő volt az egyetlen hozzátartozóm Vancouverben. Ezen mélázok, miközben a terítő kilazult szálait simítgatom a hüvelykujjammal. Talán már csak Micky maradt, akire kvázi családtagként tekintek. Bizonyos értelemben tényleg nincs másom rajta kívül.

Hatéves voltam, amikor Anyu örökbe fogadott, és állandóan leüvöltött, amikor szóba hoztam a korábbi életemet. Ilyenkor rettenetesen mérges lett, ezért egy idő után inkább meg sem említettem a múltat. Aztán már nem is gondoltam rá. Gyűlöltem, ha eszembe jutott. Nagyon haragudtam a vér szerinti szüleimre, amiért arra kárhoztattak, hogy Julianne-nel éljek. Az emlékek egyre homályosabbak lettek, végül teljesen kikoptak. Ha ilyen fiatalon elszakítanak az otthonodtól, és soha többé nem beszélhetsz róla, könnyen elfelejted a gyerekkorodat. Bár ma is emlékszem néhány dologra, a részleteket nem igazán tudom felidézni. Emlékszem, hogy fenyőfák voltak a kertünkben, és hogy a Briar Lane-en laktunk, de nem tudom, melyik városban vagy tartományban.

A világom a feje tetejére állt, amikor megtudtam, hogy meghalt az örökbe fogadó anyám. Nem mondhatnám, hogy valaha is a legodaadóbb támaszom lett volna, viszont rajta kívül nem volt senkim.

Véletlenül kilöttyintem a kávét, amikor a székem mellett megálló idősebb házaspár kizökkent a gondolataimból. Az idős hölgy csattal fogta össze ritkuló, őszes haját. Barna szeme kedves, kissé zavarodott. A férje szorosan mellette áll, kezét a felesége hátára teszi, és együttérző pillantást vet rám. A hölgy

megfogja a kezemet, és szomorú arccal részvétet nyilvánít. Megköszönöm nekik, hogy eljöttek, utána továbbállnak.

Gőzöm sincs, kik ezek az emberek. Olyan sokat hallottam ma, hogy „őszinte részvétem", hogy a kifejezés egyébként is értelmét vesztette. Mint amikor addig ismételgetsz egy szót, amíg teljesen megváltozik a hangzása.

Őszinte részvétem.

Ő szinte rész vétem.

Ő szín, te rész, vétem.

Ezt ismételgetem magamban, és olyan röhejesen hangzik, hogy majdnem felnevetek.

Kihasználom az idős házaspár távozását, felpattanok a székről, és járkálni kezdek. Túl könnyű célpont vagyok a kávéfoltos karácsonyi asztal mellett. Ha elfoglaltnak látszom, talán nem jönnek oda hozzám beszélgetni. Nem szeretném elsírni magam ennyi idegen ember előtt.

Bár én nem ismerem a jelenlévőket, úgy tűnik, ők elég jól ismernek engem. Igaz, így sem esik le rögtön, ha hozzám beszélnek, mivel itt mindenki a rendes nevemen szólít, azaz Elizabethnek, miközben világéletemben a becenevemen hívtak, Birdie-nek.

Odaballagok egy félretolt asztalhoz, amin a szertartásra hozott fényképek vannak. Ami engem illet, nincs túl sok közös fotóm Anyuval, csak pár darabot találtam úgy hat-hét éves koromból. A többi képen csak én vagyok, tizenévesen.

Szerencsére a többi Fournier egy egész doboznyi fényképet hozott Anyuról, még fiatalabb korából, és néhányon én is rajta vagyok – nem sokkal azután készülhettek, hogy hozzá költöztem, mert elég kicsi vagyok rajtuk. Átnézem a halomban álló képeket és albumokat. Jesszusom, ezek az emberek

jó sokat fotóztak! Egyik képet sem láttam még korábban, és nem tudom nem észrevenni, milyen boldognak tűnik Anyu ezeken a régi felvételeken. Elmosolyodom. Ezt az oldalát soha nem ismertem. Bárcsak tudtam volna, hogy egykor ilyen volt! Szinte ragyogott!

Felkapok pár képet, és alaposabban szemügyre veszem őket. Aztán az általam összetákolt kollázsokra pillantok, és rádöbbenek, hogy egyetlen olyan képet sem hoztam, amin mindketten vidámak vagyunk. Vagy én mosolygok, és Anyu nem, vagy ő mosolyog, és én nem. Ez tényleg sokat elmond rólunk.

Találok néhányat, amik egy vízparti nyaraláson készültek rólunk, de valami nem stimmel az ábrázatommal, mintha nem is én lennék rajtuk. Vajon a hatalmas vigyor lehet az oka? Rossz érzésem támad. Mindenesetre két képet becsúsztatok a táskámba, amikor senki nem figyel rám. A rokonaim biztos nem bánnák, nekem pedig végre lett bizonyítékom arra, hogy huszonvalahány évvel ezelőtt volt idő, amikor Anyu és én egyszerre voltunk boldogok.

Végre itthon vagyok! Hála istennek, mindjárt vége ennek a rettenetes napnak! Micky ragaszkodott hozzá, hogy a sofőröm legyen, miután a kocsi totálkáros lett a balesetben. Nincs bajom a tömegközlekedéssel, főiskolás koromban is azt használtam, de előbb-utóbb vennem kell egy autót. Egyelőre gondolni sem akarok rá. Még ki kell találnom, mi legyen Anyu lakásával, és hogyan rendezzem a hiteltartozásait.

Micky segít becipelni a lakásba a fotókollázsokat, a virágdíszekkel teli tucatnyi dobozt és a megmaradt kaját. Fogalmam

sincs, hova pakoljak el ennyi mindent. Miért nem készpénzt adnak ilyenkor az emberek? Azt tudnám mire használni. Mégis mihez kezdjek egy fehér liliomból készült hatalmas feszülettel, aminek egy fröccsöntött Jézus van a közepén? Annyira nyomasztó – és annyira ocsmány, ha szabad ilyet mondanom. Mindegy, valahova le kell tennem, így végül behajítom a zuhanyzóba, és elhúzom a függönyt. Probléma megoldva. Bevisszük az utolsó cserepes növényt is, aztán kimegyünk Micky kocsijához, és elbúcsúzunk egymástól. Amikor beszáll, még odaadok neki két tálca maradék kaját, ami nem fért be a hűtőbe. Leteszi az anyósülésre, majd felém fordul, és megereszt egy félmosolyt.

– Hogy érzed magad?

– Jól vagyok. Már amennyire az ember jól lehet az anyja halála után. De legalább túl vagyunk a temetésen.

– Biztos, hogy nem jössz vissza velem? Nem volt épp felhőtlen gyerekkorod ebben a lakásban – mondja Micky, és a téglaépületre veti a tekintetét. – Nem szívesen hagylak itt, nem jó érzés. Mit szólnál, ha ma este itt maradnék veled?

– Köszi, de most inkább egyedül szeretnék lenni, komolyan. Nagyon kimerültem az elmúlt napokban.

Mintha csak megkönnyebbültem volna a vallomástól, hirtelen elillan a merevség a vállamból. Ekkor már érzem, mennyire száraz a szemem.

– Nem csodálom. A lelkedet is kitetted, hogy összehozd ezt a temetést, és hát a mai nap tényleg elég kemény volt. Csak ígérd meg, hogy szólsz, ha meggondolod magad, vagy ha szükséged van valamire. Sörre, nasira, lasagnéra, akármire, már hozom is.

– Hah! Fél évre elegendő baconös pitét hoztak ma a népek. Köszi, hogy segítettél hazahozni.

– Még szép, csajszi. Vigyázz magadra, oké?

– Úgy lesz. Szeretlek, Mick.

– Én téged még jobban.

– Vezess óvatosan! – mondom, miközben becsukom a kocsiajtót.

Miután Micky elhajt, bevonszolom magam a házba. Mindig is utáltam azt a szagot, ami a folyosón terjeng. A sajtos tészta és más emberek szagát. Bemegyek a lakásba, megkönnyebbülök, hogy végre magam vagyok, erre egy másik szag csapja meg az orromat: bár a temetési csokrok illatával keveredik, Anyu illata így is összetéveszthetetlen. Korábban szinte fel sem tűnt, de most, hogy meghalt, erősebb, mint valaha. Vajon mennyi ideig lesz a lakásnak Anyu-szaga? Egyrészt megnyugtató, másrészt arra emlékeztet, hogy többé nem jön haza. Fura olyan valakinek a jelenlétét érezni, aki soha nem tér vissza. Bár a kapcsolatunk nem volt tökéletes, mégiscsak az anyám volt, legalábbis az elmúlt huszonkét évben.

Lerúgom a lábamról a kényelmetlen törpesarkúmat, és egy kicsit elálldogálok a bejáratnál. Túl nagy a csend. Szükségem van valami háttérzajra, bekapcsolom a tévét. A Teleshop jelenik meg a képernyőn. Egy nő fejhangon visítja, hogy a három cserélhető csatlakozófejjel ellátott CanTech hordozható, vezeték nélküli pumpa meg fogja változtatni az életemet. Tényleg ezt állítja.

Azon morfondírozom, elkapcsoljak-e. Átgondolom a lehetőségeket. Legutóbb Anyu nézte a tévét, ő választotta ezt a csatornát. Ha most elkapcsolok, újabb szálat vágok el, ami hozzá, illetve az ittlétéhez kötődik. Tudom, röhejesen hangzik, de a miénkhez hasonló bonyolult emberi kapcsolatok esetében a leggyengébb kapcsolódásnak is súlya van. Miután a műsorvezetőnő harmadszor is elsikkantja, hogy még véletlenül se hagy-

jam ki a bevezető árat, megszületik bennem a döntés. Bocs, Anyu, kiszállok.

Elkapcsolok. Az egyik csatornán épp a *Schitt's Creek** valamelyik része megy, Alexis rinyál, amiért David lenyúlta a joghurtját. Ez jó lesz figyelemelterelésnek. Hátradőlök a leharcolt, rózsaszín kanapén, nézem a sorozatot, és ma először támad kedvem nevetni. Aztán reklám következik, és visszazuhanok a valóságba. Le akarom venni ezt a ruhát.

Egek, de jó érzés megszabadulni a melltartótól! Felkapok egy túlméretezett pólót, belebújok a melegítőmbe, és máris könnyebbnek érzem magam e különösen nehéz nap végén. Bemegyek a fürdőszobába, hogy lemossam az arcomról a nap terhét. Fekete folt éktelenkedik a szemem alatt. Nem emlékszem, hogy sírtam volna. Leszedem a sminkemet, megmosom a fogamat, és nézem magam a tükörben. Na és most mi az ördögöt csináljak? Kimegyek a nappaliba, bezárom az ajtót éjszakára. Kimerült vagyok. Ahogy a padlót nézve járkálok, észreveszem a táskámból kikandikáló fényképeket, amiket a temetésen nyúltam le. Felveszem a fotókat, és alaposan szemügyre veszem őket. Aztán felkapom a kollázsokat is, és mindent kiterítek a konyhaasztalon. Felkapcsolom a lámpát, és tanulmányozni kezdem a képeket, összehasonlítom a sajátjaimat a lopottakkal. Valami nem stimmel. Bár hasonlítanak, a képeken szereplő két kislány nem ugyanaz.

Vajon ezt eddig miért nem vettem észre? Lehet, hogy a temetésről elhozott képeken Anyuval egy másik gyerek van? Megfordítom az egyik fotót, az van ráírva a hátuljára, hogy „Julianne és Elizabeth". Nem, ez az én nevem. Megdörzsölöm a szemem

---

* Kanadai vígjátéksorozat, 2015–20 között vetítették. *(A ford.)*

a kézfejemmel, hogy jobban tudjak fókuszálni. Fürkészem a képet, amin a tengerparton szaladgálok. Várjunk csak… Hol van az anyajegyem? Van egy szív alakú anyajegy a combomon, ami a képen nem látszik, pedig egyértelműen ott kellene lennie. Érzem, hogy feláll a szőr a karomon. Felkapok egy másik képet. Ez egy közeli, Anyuval a kamerába mosolygunk.

A lánynak barna a szeme.

Az enyém szürke.